Hoofdstuk 1

Your life is the creation of your mind

Aan de vooravond van onze jaarlijkse driedaagse rit te paard met Lies, liggend in mijn warme bed op mijn rug, overdenk ik of alles klaar ligt.

Lies en ik zijn al jaren vriendinnen en hebben onder andere onze passie voor paarden gemeen. Buiten dat ze mijn tweelingziel is, zitten we ook op een lijn qua omgang en rijden en dat maakt onze hobby nog leuker.
Lies is getrouwd met Paul en ze hebben twee kleinere kinderen, Maarten en Lieselot.
Mijn partner is Kees-Jan en we hebben drie kinderen, waarvan Patrick op zichzelf woont.
Jorgo en Noelle bij ons wonen evenals onze kleindochter Jada, van bijna drie jaar.
Lies mag mee op de rug van haar grote liefde Krekrev, roepnaam Krek en een Arabische ruin van adel. Dotty is mijn 4-wheel drive deze dagen, ze is een Amerikaanse Paint van koninklijke huize. Naast Dotty hebben we Djedda, een Arabische merrie, Sence een Quarter merrie en een mini Appaloosa ruin, met de naam Fitou.

Mijn warme bed dat ik voor twee nachten ga verruilen voor een slaapplek waarvan ik niet weet wie erop gelegen heeft, laat staan wat er op gebeurd is!
Twee nachten niet mijn Keesje naast me om tegenaan te kruipen als het koud is, maar een snurkende Lies tegenover me of erger boven me, als het weer een stapelbed is.
Als ie het maar houdt, want ze vertelde me gister nog

door de telefoon dat ze twee kilo is aangekomen.
Dan zal dit weekend er niet toe bijdragen dat het minder wordt.
Hoe zullen de andere paarden deze dagen doorkomen zonder Dotty, die de leidende merrie is van het geheel. Van slag omdat de leiding er niet is, of blij dat de druk er even vanaf is?
Djedda zal hem onmiddellijk overnemen en de anderen schikken zich, dat alles binnen een minuut na vertrek van Dotty, gewoon omdat ze voelen dat het zo moet zijn.
Ze redden zich weet ik en ik wil gewoon een paar dagen weg, ze hebben tenslotte elkaar en het leven van een paard gaat gewoon door, ook als zijn verzorger er een puinhoop van maakt door de kudde te veranderen.

Wat een luxeprobleem.
Wakker liggen of je je dekens, voer en supplementen wel bij je hebt.
Laten we het niet hebben over de tas met eten, wijn en wc-papier. Want dat hebben we nodig stond er op de site.
Onze spullen hebben we er gisteren al heen gebracht met de auto, zodat we bij aankomst alles bijdehand hebben, net zoals thuis.
We dachten even heen en weer te rijden, maar dat werd een hele avond door een triest ongeval met een konijntje dat het niet na kan vertellen.
Bij Hoenderlo zagen we een konijntje op de weg zitten met zijn kop scheef en bloed aan een oog. Lies trapte op de rem en begon te gillen, want het konijntje had hulp nodig.
Lies gaat altijd gillen als ze het spannend vindt of lachen als ze het niet meer weet.

Ik zei dat het niet meer geholpen kon worden omdat het geraakt was en dood zou gaan.
De enige manier waarop ze het kon helpen was terug gaan en nog een keer, maar dan goed, over het konijntje rijden.
Waarop Lies helemaal in de stress schoot en harder begon te gillen en ik ook, want ik voelde de pijn van het konijntje en de hobbel als de auto er overheen zou rijden.
Zo'n gevoel van je billen bij elkaar knijpen, alsof dat wat helpt.
Omdat Lies bleef stressen en niet een poging ondernam om om te draaien, riep ik heel boos: Lies nu omdraaien en over dat konijntje rijden, nu!
We draaiden om, en ze zei vervolgens dat ik het zelf maar moest doen.
Natuurlijk kon ik het ook niet.
We hebben bij het arme dier staan kijken en voelden ons heel zwak en schuldig en de Dierenambulance gebeld, waarop we twintig minuten in de kou, zonder sigaret, hebben staan wachten. Lies had niet eens een sigaret in haar tas.
De man van de Dierambulance vertelde dat het konijn dood zou gaan, dat zagen wij ook wel slimmerd, maar de keus om het af te maken lag bij hem en niet bij ons en dat voelde goed.
Met een triest gevoel, maar toch ook weer opgelucht, zijn we veel later thuis gekomen dan we dachten. Wat voelden we ons een held, niet de juiste hulp bieden aan een arm konijn op het moment dat hij het nodig had.

Mijn zadeltas zit vol met eten voor onderweg, Betadine, touw, mes en alles wat ik me kan bedenken wat eventueel nodig is als mijn hoofdstel het begeeft, mijn paard aangevallen wordt door een wild zwijn of wanneer we een

mountainbiker achter ons aankrijgen, want die gekken bestaan echt!
Het past precies. Stoere veertig plussers als wij, reizen te paard met een westernzadel gewoon omdat het comfortabel zit en het geeft wat veiligheid als je al wat op leeftijd raakt.
Niet dat we ons oud voelen, want dat doen we zeker niet, nee het is comfort voor ruiter en paard. Voordeel is dat je er van alles aan kan hangen en dat hebben we net nodig.
En zeg nou zelf, het staat gewoon ook mooi. Op een ander zadel vallen we er ook zeker af.
Dit jaar gaan we bitloos om onszelf ervan te overtuigen dat we een goed contact hebben met ons paard en volledig het vertrouwen dat ze alles doen op zit, been en stem.
Toch bedenk ik me dat het misschien niet zo slim is, want als ze het allebei op de heupen krijgen op de zandverstuiving kunnen we nog wel eens daar belanden waar we niet willen.
Misschien toch een bitje, wel een vriendelijke voor zover ze dat kunnen zijn, maar toch.
Ik kan er nog een nachtje over slapen.
De vliegendeken die we vorig jaar nodig dachten te hebben, hoeft nu niet mee, want dazen zijn er in april niet.
Bleek de deken toch groter dan gedacht en paste hij niet in de tassen aan het zadel. We konden hem ook gewoon alvast aandoen over het zadel en als twee Robin Hoodinnen te pad gaan, leuk voor de foto. Na een hoop heen en weer vergaderen hebben we hem maar thuis gelaten en als het nodig was zou Paul hem brengen.
We hebben hem gemist, gewoon omdat we er zo over gezeurd hadden, maar nodig hadden we hem niet.
Alles zit er in of hangt er aan besef ik als ik mijn lijstje naloop. Het kan gewoon niet misgaan en we overleven

het ook nog.
Camera in de tas voorop, kaarten van de route. We weten het natuurlijk wel, maar toch.
Heerlijk, even weg van alle dagelijkse sleur, de rekeningen, de was en de telefoon.
Onze mobile hebben we wel mee, met oplader, maar als we geen zin hebben pakken we hem niet op, we zijn tenslotte weg en onbereikbaar.
Ook weg van de honden, jeetje de honden. Die zal ik wel missen.
We hebben vijf honden waarvan er vier met ons in huis leven, Quicha een Shi Tsu, Jones een Greyhound, Tess een Galgo en Jack een Ridgeback.
Duncan is onze Herder en leeft buiten bij de stal.
Het is maar drie dagen en daarna maak ik het weer goed met een groot bot, een flinke wandeling en wat extra aandacht.
Ze redden zich wel met Kees, alleen om Quicha maak ik me zorgen. Zij is echt van slag en mist me al als ik naar de wc ben, laat staan wanneer drie dagen naar de wc.
Ze is al zo oud, ziet slecht, hoort slecht en wordt mager. Snurkt als een bootwerker omdat ze toevallig zo gefokt is en ze is gewoon mijn kleine knuffel.
Soms denk ik wel eens was ze maar dood, dan miste ze me niet meer zo.
Oh nee, dat mag ik niet denken, dit zal haar laatste jaar wel zijn en daar mag je geen grapjes over maken. Maar niemand vindt haar mooi en als dat zo is dan vind ik haar juist extra mooi.
Waarom moet ik eigenlijk zo nodig weg? En wel alleen, nou ja met Lies, maar waarom Lies?
Dat is eigenlijk heel logisch. Lies is zo iemand die je hele dagen om je heen kan hebben, waar je je nooit aan ergert,

nou nooit, bijna nooit.
Ze is zo fantastisch positief, we delen een passie en kunnen genieten van dezelfde dingen, zien, voelen en denken vaak dezelfde dingen en zitten gewoon op een lijn.
En als er een van de lijn afvalt raapt de ander hem weer op.
We leren van elkaar en motiveren elkaar zonder dat er jaloezie om de hoek komt kijken.
En niet te vergeten de humor, we kunnen samen zo enorm lachen, dat je kaken zeer doen en je buikkramp krijgt. Al bellen we dagelijks we hebben altijd tijd tekort en te veel gespreksstof. In zo'n weekend kunnen we helemaal bijkletsen zonder gestoord te worden. Plannen maken en zelfs uit werken.
Ze is een super-cowboy-meisje!
En waarom weg? Even lekker diep ademhalen, de hele dag buiten op of met je paard.
De natuur in, de rust opzoeken ook in jezelf, de band met je paard weer even op scherp zetten, nadenken en vooral heel veel lol maken en stom doen als twee kleine pubermeisjes.
Lachen tot je in je broek piest en bijna van je paard valt. Geen verantwoordelijkheden en geen schema en vooral geen moeten.
Heerlijk, je grenzen opzoeken om er vervolgens over heen te gaan en dan helemaal stuk op je paard te zitten. Je paard aanvoelen en door de laatste kilometers heen slepen om vervolgens aan te komen op een adres waar de stal goed is en het hooi lekker.
Want de keuze van het logeeradres valt of staat met de stal voor de paarden. Het stapelbed komt op de tweede plaats.

Heerlijk, heerlijk, heerlijk. Ik heb er zin an, zoals Lies zou zeggen.
Een weekend van snoep eten tot je misselijk bent en niemand die er iets van zegt, wijn drinken tot je niet meer uit je woorden komt en roken, zoals de echte cowboy, tot je er schor van bent.
Oh jee, Lies is gestopt bedenk ik me.
Verdorie, waarom is ze nou gestopt? Zit ik daar de komende dagen te paffen in mijn eentje en zeker geen nicotinepauze onderweg.
Dat gaat natuurlijk niet gebeuren, morgenochtend als eerste Lies aan de sigaret. Want dat geeft pret.
Wat ik ook allemaal bedenk, er is nu niets aan te doen, want het is bijna twaalf uur en morgen is het vroeg dag.
De weersvooruitzichten zijn perfect, dertien graden en eventueel kans op wat regen.
Toch maar wel een lange regenjas mee, ik hoop dat het regent als we wegrijden, een beetje maar, want dat staat zo stoer voor op de film, hoezo ego? Ik ga er tenminste vanuit dat Paul komt filmen, dat doet hij altijd en gebak dat hoort er ook bij als we ons laatste kopje koffie drinken met de mannen.
Alsof er iets te vieren valt dat we weggaan.
Maar goed, prima weer voor de paarden en dus ook voor ons.
De hoefsmid is twee weken geleden geweest voor nieuwe ijzers, dan konden we ze nog even lekker vastlopen voor ze aan zo'n 100 kilometer beginnen.
Goed schoeisel is het halve werk. De conditie is optimaal hebben we gemerkt de laatste weken en dus zijn we er allemaal klaar voor.
Kees vindt het wel lekker even zo'n weekend alleen meen ik te merken. Volgens mij is hij blij dat hij niet mee hoeft.

Een dagtocht doen we regelmatig maar een paar dagen achter elkaar? Dat kan zijn derriere niet aan en hij slaapt graag in zijn eigen bed. Daarbij zouden al die flessen whisky niet aan het zadel passen.
Gelukkig vindt hij het geweldig voor mij dat ik er zo van kan genieten en neemt met het grootste gemak alles thuis over, de lieverd. Toch vind ik het vreemd, want als we ergens van genieten is het vaak samen.
Lekker de hele dag op de trekker in zijn oude kleren, erwtensoep met de krant erbij en vervolgens je laveloos drinken aan de whisky. Heerlijk, morgen nog zo'n dag!
Goed, ik ben blij dat hij zich vermaakt en maak me niet druk als bij thuiskomst nog ergens een verlaten drol ligt. Waarschijnlijk van Quicha die het niet op tijd haalde naar de wc.
Hij vermaakt zich en heeft zo'n weekend niet nodig om te ontspannen. Had ik maar iets van die makkelijke houding, dan was zo'n oplaadweekend ook niet nodig en dat zou een hoop geld schelen. Nee, geef mij maar hoofdpijn, dan kan ik weer een keertje weg.
Laat mij maar lekker stressen zodat er weer een reden is om even te relaxen met Lies en paard.
Bij Lies thuis gaat ook gewoon alles door en hebben de kinderen een weekend waar tijd niet belangrijk is en ze een zeer vol schema af moeten werken, koekjes bakken, zwemmen, de kroeg in zodat ze bewusteloos in bed liggen als Lies weer terug komt.
's Avonds leeft Paul zich uit op de gitaar, want muziek is zijn passie, buiten Lies dan.